

Грем Деніелс, Стюарт Веїр

Нехай спорт стане вашою місією

Народжений грати!

Видавництво Frampton House Publications, 2008

Printed with assistance from the
Drummond Trust.

© Видавництво “Світло на сході” 2008

ISBN 978-966-96626-9-9

Copyright Graham Daniels and J Stuart
Weir 2004

First published in the UK 2004

Рею та Енні Петре,
у чиєму домі було задумано й написано більшу
частину цієї книги.

Зміст

1. Сьогодні субота!
2. Чи подобається Богові спорт?
3. Головний Глядач
4. Віддавайтесь на 110 %
5. Команда (У командній грі кожен учасник досягає більшого.)
6. Один за всіх та всі за одного
7. Убий його!
8. Любити суддів — ви, мабуть, жартуєте!
9. Професійний фол
10. Гра за Божими правилами
11. Розмова з тренером
12. Нехай спорт стане вашою місією

1 Сьогодні субота!

*«Бог створив мене задля певної мети,
але Він також зробив мене швидким.
Коли біжу, я відчуваю Його
задоволення».*

Ерік Ліддел «Колісниці вогню»

Настав суботній ранок, ви прокидаєтесь і міркуєте: «Сьогодні субота, а після обіду в мене гра». Ви посвячені Христу, любите свою сім'ю, вам подобається робота, але о третій годині у суботу життя набуває особливого змісту. Це найяскравіший момент тижня. Ви були народжені, щоб грати. Якщо ви поділяєте цю думку чи впізнаєте цей сценарій, то ця книга для вас.

Можливо, вам важко визначити, як ваша пристрасть до спорту поєднується з християнським життям. Ви відчуваєте себе по-справжньому собою лише на футбольному полі у розпалі гри. Ви переживаєте надзвичайне хвилювання, коли перехоплюєте м'яч та відкриваєте рахунок, і це відчуття не порівняти ні з чим. Чому так відбувається?

Багато з нас відчують, що живуть подвійним життям. У спортивному клубі ми намагаємось поводитись як справжні християни, ми уникаємо нечесної гри, лайки та вживання алкоголю. Але у церкві люди іноді вважають, що ми віддані регбі більше, ніж Христу! Вони ніби ділять наше життя на частини. Нам легше бути християнами у неділю, але набагато важче — у суботу на гри. Може, нам слід відмовитись від спорту? Але ж ми любимо грати. Спорт завжди був центром нашого життя.

Ми регулярно відвідуємо церкву, жертвуємо гроші й віддані своїй малій групі. Але ми любимо спорт і граємо за місцеву хокейну команду.

Однак ви іноді відчуваєте, що люди не схвалюють ту кількість часу, яку ви приділяєте спорту: «Сергію справді потрібно переглянути свої пріоритети та поставити церкву вище власного задоволення». Якщо ви не займаєтесь спортом професійно, то навряд чи знайдете виправдання, чому вам доведеться пропустити домашню групу заради ще однієї гри серед тижня. Звичайно, через заняття спортом

ваші стосунки з Христом не стали гіршими. Але ж як вирішити це конфліктне питання?

Перш за все нам необхідно усвідомити, що бути частиною християнської спільноти — життєво необхідно. Автор апостольського послання до євреїв нагадує нам про це. Деякі люди лишили звичай збиратися для прославлення, але ми не повинні чинити так. Нам слід продовжувати заохочувати один одного, тому що, як ви знаєте, прихід Господа наближається (Євр. 10:25).

Поговоріть із лідерами своєї церкви. Поділіться з ними тим, що ви відчуваєте Божий дар та покликання займатися спортом. Поясніть, що ви сприймаєте свій спортивний клуб як частину світу, у якій ви маєте представляти Христа. Скажіть їм, що вам доведеться пропускати деякі церковні зібрання, але це не означає, що ваше посвячення Христу чи Його церкві стало меншим. Попросіть лідерів молитися за вас.

У цій книзі ми спробуємо знайти вирішення проблеми і пропонуємо поміркувати над наступними питаннями: у чому полягає

християнський погляд на спорт? Чи є наші спортивні здібності даром від Бога? Чи важливо Богові, хто стає переможцем або як ми граємо?

Ми переконані, що можна бути християнином у світі спорту, не стаючи при цьому гіршим християнином чи гіршим спортсменом. Мета цієї книги — вказати на те, що немає причин, які завадили б вам, як християнину, займатися спортом і робити це по-християнськи.

Ідея

Заняття спортом — така ж частина вашого християнського життя, як і відвідування церкви. Як християни, ми повинні все робити для Христа.

Питання для обговорення

Якби я змінив своє ставлення до занять спортом, якби справді вважав їх важливою складовою частиною мого християнського життя?

Практична порада

**Перед кожною грою або тренуванням
моліться про те, щоб достойно представляти
Ісуса Христа.**

2

Чи подобається Богові спорт?

Літнього вечора 1995 року в місті Готенберг Джонатан Едвардс приготувався до стрибка у фіналі першості світу з потрійних стрибків. Джонатан, як спортсмен із потрійних стрибків світового класу, мав неабиякі шанси на медаль. Сталося неймовірне. Він виграв золоту медаль, але це ще не все. Він стрибнув на 18,16 метри і встановив новий світовий рекорд. Після цього, стрибнувши на 18,29 метри, він побив свій власний рекорд.

Як християнин, Джонатан складає Богові подяку за ту мить, але як же Сам Господь дивиться на це? Чи радіє Він спортивним успіхам Джонатана?

«На початку Бог створив Небо та землю... і побачив Бог усе, що вчинив. І було воно дуже добре»
(Буття 1:1, 31).

Якщо ви хочете дізнатися про біблійний погляд на перелюб, це не важко зробити.

Бог сказав, що це порушення закону. Одна з десяти заповідей говорить: «Не чини перелюбу!» (Вихід 20:14). Ця думка неодноразово повторюється в Біблії. У будь-якій симфонії чи біблійному словнику можна знайти ще п'ятдесят віршів, котрі засуджують перелюб. Це цілком зрозуміло без пояснення.

Для того щоб з'ясувати ставлення Бога до спорту, ми візьмемо чіткі біблійні принципи та застосуємо їх до спорту так само, як ми використовуємо їх у будь-якій іншій діяльності людей.

Буття — це перша книга Біблії, і перші її два розділи містять чудову розповідь про створення світу. Бог — Творець усього, що є на землі. У Писанні творіння неодноразово називається «дуже добрим»! Ця розповідь викликає у нас вдячність та прославлення! Якщо ми зрозуміємо цю істину, наше ставлення до Бога зміниться. Ми усвідомимо, що повинні поклонятися завжди й у всьому.

Отже, чи є Бог творцем спорту? Відповідь: так і ні! Звичайно ж, спорт створив не Бог, а люди. Не Бог свого часу в регбійній школі

підняв з долу футбольного м'яча і таким чином придумав гру регбі. Історичні свідчення говорять про те, що це також не був Вільям Уебб Елліс, але це вже інша історія. Бог не створював ігор, у які ми граємо. Однак саме Господь створив людей та наділив їх здатністю бігати, стрибати, кидати й ловити. Спорт — це просто організована гра, в якій ми можемо використати здібності, дані нам Богом.

У християнській церкві завжди існували два хибних уявлення про спорт. З часів пуритан і до наших днів деякі християни не схвалюють будь-яких занять спортом. Спорт або вважався гріховним сам по собі, або чимось непорядним через гріховну поведінку деяких спортсменів. Спортивна обстановка була переважно нехристиянською, часто асоціювалася з випивкою та азартною грою, також із агресивною поведінкою та духом суперництва. Цього було достатньо, щоб переконати багатьох християн триматися якомога далі від спорту.

Ще одним хибним уявленням про спорт є спроба сприймати його виключно в якості

засобу для євангелізації. Християнам дозволяється займатись спортом, але лише для того, щоб благовістити. Самі по собі заняття спортом нічого не варті.

Світ спорту насправді може бути дуже безбожним місцем, але хіба усі інші сторони життя не можуть бути такими? Спорт, як заняття, в якому ми можемо використати дані нам Богом дари та здібності, однаково цінний та важливий, як і будь-яка інша діяльність людини. Більше того, не можна заперечувати, що в світі спорту існує багато можливостей для євангелізму — за які ми повинні хапатись обома руками, — але це не має бути нашим єдиним виправданням для занять спортом. Заняття спортом нічим не поступаються будь-якій іншій діяльності людей.

Якою ж тоді є відповідь на питання, з якого ми почали? Чи задоволений Бог Джонатаном, коли той використовує своє тіло, щоб стрибнути далі, ніж будь-хто будь-коли? Наша відповідь — впевнене ТАК. Бог створив Джонатана й наділив його властивістю бігати

й стрибати, не говорячи вже про підстрибування та крокування.

Божа любов до Джонатана не стає більшою у день перемоги за ту, що Він виявляє у день поразки. Як сказав Джонатан: «Факт, що людське тіло може стрибнути на 18,29 метри є свідченням того, якому великому Богові — Творцю ми служимо. Але, на мою думку, Бог більше прославляється не фактичними дистанціями, які я беру, а моїм сприйняттям перемоги чи поразки і моїм ставленням до суперників».

Якщо, змагаючись, Джонатан прагне понад усе догодити Богові, який його створив, то Господь може радіти з приводу цього конкретного випадку творіння. Давайте продовжимо розгляд цього питання в наступному розділі.

Ідея

«Бога прославляють не ваші нагороди, призи чи радісні вигуки, а ваше ставлення до слави, успіху та поразки»¹.

¹ Peter Pollock. The Myth of Success. *Today*, September 1999.

Питання для обговорення

Чому церква вважає музику даром від Бога, але — не спорт?

Практична порада

Подякуйте Богові за спортивні здібності, якими Він наділив вас. Використовуйте їх для Його слави.

3 Головний Глядач

Пам'ятаю, як підлітком я брав участь у грі з регбі, найбільшому змаганні свого життя на той час. Це для мене було справжнім випробуванням. Я дуже нервував, намагався добре зіграти, щоб мене обрали грати за англійську команду.

За грою спостерігало кілька сотень людей, але я бачив лише одну людину — мою маму, яка вперше прийшла вболівати за мене. Її присутність вплинула на мене двояко. Я страшенно хотів догодити їй та справити враження. Проте, у той самий час я знав, що навіть якби це була найжахливіша, найгірша гра в моєму житті, вона все одно обняла б мене після гри і сказала: «Алексе, ти — мій син, і я люблю тебе».

Алекс Харріс, команда «Аілсбері», регбі

«І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею

землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі».

Буття 1:26

Різниця між християнськими цінностями та спортивними підсумована у фразі: «Ти успішний рівно настільки, наскільки вдала твоя гра». Гравці живуть процесом гри, стосунками у своїй команді та власним виконанням, яке справило б позитивне враження на тренера та глядачів. Тому гравець у розпалі гри може легко стати самовпевненим і в основу своєї самооцінки покласти успішну гру. Проблема в тому, що гравець, котрий одного тижня, пробиваючи м'яча, приводить свою команду до перемоги, може наступного тижня пропустити важливі м'ячі й програти. Як же це впливає на самооцінку гравця? Якщо ваша самооцінка залежить від думки інших, тоді ваше життя буде схоже на атракціон «американські гірки».

Звичайно, навіть гравці-християни неминуче ловляться на це до деякої міри. Нам не байдуже, чи подобається іншим наша гра. Ми переживаємо ті ж злети і падіння, що й

решта нашої команди. Проте Біблія навчає нас іншому ставленню.

Щоб зрозуміти це, нам потрібно знову звернутися до Книги Буття, 1:26, де говориться про створення чоловіка та жінки для управління усім творінням під керівництвом Бога.

Чи коли-небудь ви хотіли знати, чому, даючи Десять Заповідей, Бог так суворо заборонив Своєму народові створювати будь-які образи Бога (Вихід, 20:4)? Причина цього проста — Книга Буття вчить нас, що в світі вже є образ Бога — це ви та я! Друга заповідь, з 20-го розділу Книги Вихід, забороняє створювати будь-які предмети, наприклад статуї, зображення чи будівлі, та перетворювати їх на місця, куди люди ходили б, щоб догодити Богові.

Догодження Богові, нашому Творцю, не можна обмежувати певним часом чи місцем. Це не стояння перед статуєю і не відвідування певного приміщення. Створені за Божою подобою, ми повинні керувати від Його імені усім Його творивом повсякчас — 24 години 7 днів на тиждень. Це означає:

всюди, куди б ми не пішли, і враховує кожну секунду. Це включає тренувальний майданчик, роздягальню, поле для гри, час перемоги або час поразки.

Найголовніше в спорті — не громадська оцінка нашої гри, а відповідальність за те, щоб ми догоджали перш за все Богові, а потім усім іншим! Все заради задоволення того Бога, який подарував нам життя, створив нас за Своєю подобою для управління від Його імені та під Його керівництвом і який знає наші мотиви й наміри під час гри. Ми повинні грати для свого Єдиного Глядача — Бога.

Коли ми, як християни, усвідомимо, що наші спортивні здібності є даром від Бога, ми більше й більше бажатимемо радувати Його, використовуючи ці здібності, — просто через те, Ким Він є, Творець та Господь всього Всесвіту й Бог, Чия любов така велика. У нас з'явиться бажання принести наші таланти та здібності як акт поклоніння. Це означає, що ми у будь-якому разі віддаватимемось на 100 % — до кінця — навіть тоді, коли гра вже програна. Нам

ніколи не потрібно соромитися суперництва й бажання зробити усе від нас залежне за умови, що наші мотиви — догодити й прославити Бога, а не наша власна похвала.

Що ж означає — догодити Богові? Другий розділ Книги Буття звертає нашу увагу на два дуже важливі принципи, які потрібно застосувати до наших занять спортом. Перший пов'язаний із тим, як ми використовуємо свої таланти; другий — як ми використовуємо свої стосунки.

Ці два принципи стосуються представлення Бога на землі через наші здібності й взаємини. Ісус висловив їх інакше, підсумувавши Десять Заповідей у «Золотому правилі». Ісус говорить Своїм учням: **«Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе»**

(Матвія 22:37-39).

У наступних розділах ми розглянемо ці два принципи.

Ідея

Я створений за подобою Бога. Я — Його представник у хокейному клубі, на полі, на лаві, у мікроавтобусі, у кафе — скрізь.

Питання для обговорення

Чи існує загроза, що спорт стане для нас ідолом? Що нам слід зробити, щоб цього не сталося?

Порада

Поцікавтесь, що думає Бог про вашу сьогоднішню гру, перед тим як питати себе, яке враження справила вона на інших.

4

Віддавайтесь на 110 %

Я намагаюся бути християнином у кожній сфері свого життя. Бог наділив мене різними дарами. Я відчуваю Його задоволення, коли забиваю гол.

*Ел Кеннеді, «Оулд Колфеіанз» та
Кембріджський університет*

«На початку Бог створив Небо та землю».

Буття 1:1

«І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб обробляла його та його доглядала».

Буття 2:15

«Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою».

Матвія 22:37

Під роботою ми маємо на увазі місце, де щотижня проводимо сорок годин, заробляючи на життя.

Історія створення світу набагато глибше розкриває нам зміст роботи. Ми бачимо Бога, який Сам працює і який, як пояснює Новий Заповіт, посилає у світ Свого Сина, щоб Той працював теслею! Буття змальовує Бога, який власними руками створює світ, в якому ми живемо. Богові подобається робота!

Книга Буття (2:15) пояснює, що перш за все кожен із нас повинен догоджати Богові на своєму місці, використовуючи свої обдарування для перетворення світу. Саме для такої праці Він нас і покликав! Якщо наші спортивні здібності є даром від Бога, то, працюючи у сфері спорту, нам слід використовувати їх Йому на радість. Наш спортивний талант існує для Його задоволення, і Павло розвиває цю тему в Першому посланні до Коринтян, 10:31: «Тож, коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, усе на Божу славу робіть!» та в Посланні до Колосян, 3:23: «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!»

Дієслова, вжиті у вірші 15, означають «працювати, доглядати й обробляти». Ми

повинні брати участь у реалізації задумів Бога щодо створеного Ним світу. Ми були створені представляти (або відображати) Його в цьому процесі, використовуючи наші творчі здібності на Божу славу. Поміркуйте над застосуванням цих принципів у своєму спорті.

Південноафриканська срібна олімпійська медалістка з плавання Пенні Хейнс твердо вірить у наступне: «Плавання в якомусь сенсі є моєю „класною кімнатою“, де Бог так багато відкриває мені про Його можливості та вчить вірити в Нього. Мені подобається почуття задоволення від тренування чи запливу на дистанції, коли я знаю, що віддавала усю себе й своє серце Богові кожної миті плавання. Це найкраще поклоніння, яке я можу Йому віддати. Пригадую, якось перед важливими змаганнями я була настільки втомлена, що, сподіваючись лише на непоганий результат, просто подумала: „Я пливтиму і славитиму Господа, поклонятимусь Йому своїми талантами».

Догодження Богові не оцінюється тим, що інші говорять про наше виконання. Насправді,

воно не пов'язане навіть з виграними нами нагородами. Богові можна догодити, лише використовуючи наші таланти на повну силу.

Протягом багатьох років мені доводилося чути, як тренери професійних футбольних клубів висловлювали занепокоєння з приводу навернення у християнство спортсменів. Вони вважали, що ці гравці з часом втраять свою зацікавленість у спорті й суперницьку гостроту. Це хибна думка.

Причина такого ставлення полягає у невірному уявленні про християнство. Дуже часто християни являли світу образ «покірного та лагідного Христа». Християн ототожнюють з людьми, які не можуть дати відсіч, які підставляють іншу щоку та дозволяють принижувати себе. У сучасному вжитку слово християнин набуло значення «пай-хлопчик, святоша, хороший, але нудний».

У XIX столітті розвинувся Рух М'язистих Християн частково через стурбованість, що церква стала надмірно терпимою до фізичної слабкості та зніженості. Хтось навіть зауважив, що у небесному хорі не вистачатиме чоловіків,

які співатимуть басом! Послідовники Руху М'язистих Християн підкреслювали, що Ісус був справжнім чоловіком, і Він закликав Своїх учнів бути також справжніми чоловіками. Нам потрібно представляти людяного Ісуса у світі спорту.

Гравець — християнин, котрий розуміє, що значить використовувати свої дари у Славу Божу, швидше буде найвідданішим гравцем спортивного клубу. Цей гравець має надзвичайний привілей — грати для Бога, Який подарував йому цей талант.

Як спортсмени-християни, ми повинні бути тими, хто за будь-яких обставин віддає усього себе, перемагаючи, програючи або зігравши у нічию. Я не буду пасувати перед труднощами й завжди прагнути 100 % виконання. Насправді, саме такої Божої «турботи» вимагає від нас світ спорту.

Ідея

Християнові слід бути найстараннішим та найскромнішим гравцем клубу.

Питання для обговорення

Якщо я повинен бути найвідданішим, найстараннішим гравцем клубу, як же мені у своєму обмеженому часом житті знайти баланс між потребами своєї роботи, сім'ї та спорту?

Практична порада

Прагніть розвивати свої спортивні здібності до можливого найвищого рівня.

5

Команда (у командній грі

кожен учасник досягає більшого.)

Це фінальний заїзд парного бобслею на Олімпійських іграх 1964 року.

Бік о бік ідуть дві команди: команда діючого світового чемпіона Еугеніо Монте з Італії та британська команда — Робін Діксон і Тоні Неш. Але трапляється щось жахливе. Британська команда з'ясувала, що головний болт, який тримає на місці задню вісь, переламався навпіл. Часу на заміну немає. Як сказав би Тоні Грег, для британської команди це було: «Добраніч, Чарлі».

Після свого другого заїзду Монте, дізнавшись про жахливе становище британців, вийняв болт зі своїх санчат, щоб закрити його у британські. Британці вибороли золоту медаль. Пізніше Монте так прокоментував цей випадок: «Моя реакція була цілком природною для спортсмена. Ви намагаєтесь забезпечити іншим такі ж умови, як у вас».

«І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою».

Буття 1:26

«І сказав Господь Бог: Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього».

Буття 2:18

«Люби свого ближнього, як самого себе».

Матвія 22:39

Як же ми можемо виявляти любов до інших у жорсткому суперницькому світі спорту? Чи це взагалі можливо?

Що означає догоджати Богові у спорті? Другий розділ Книги Буття звертає увагу на два важливі принципи, які нам слід застосовувати. Ми з'ясували, що перший — це те, як ми використовуємо свої таланти; другий принцип, який доповнюю, — це те, як ми будуємо стосунки. У наступних чотирьох розділах ми розглянемо, як можна догодити Богові своїми взаєминами з іншими.

Буття, 1:26, прояснює, що ми створені Богом, Який має стосунки: «давайте створимо людину». З Біблії ми дізнаємося, що Бог —

це Трійця: Батько, Син та Дух Святий. Чи спадало вам коли-небудь на думку, що Бог ніколи не буває самотнім, окрім визначного моменту історії, коли Він добровільно віддав Свого власного Сина на смерть за наші гріхи? Бог — Бог стосунків та люблячий нас Господь. Людство створено за Його подобою, і через це йому призначено жити у взаєминах також.

Ось чому «не добре» людині «бути самотньою». У нас є потреба любити і потреба, щоб любили нас. У контексті другого розділу Буття — шлюб чоловіка й жінки, найбільша основа для любовних стосунків. Проте наша потреба корисних та здорових стосунків поширюється на всі інші сфери життя людей: від сімейних та дружніх, до стосунків на спортивному полі. Наше завдання — демонструвати та проголошувати образ Бога та Його присутність в усьому, чим ми займаємось. А для нас, спортсменів, це має включати наш спорт.

Радикальною ідеєю у суперницькому спорті є виявлення любові до ближнього, як до себе, й таке поводження з іншими, якого вам хотілося б від них. У наступних трьох розділах ми розглянемо, як виявляти любовне

ставлення до ближніх — наших товаришів по команді, суперників та суддів.

Ідея

Коли Ісус говорив Своїм послідовникам любити ворогів, це було дійсно радикальною ідеєю. Застосування до світу спорту Ісусової заповіді любити ворогів — це нелегке завдання.

Питання для обговорення

Якби Еугеніо Монте не запропонував британській команді свій болт для осі, чи міг би хтось йому докоряти?

Практична порада

Змагаючись, постійно ставте собі запитання: «Чи моя сьогоднішня гра може стати основою для гарних стосунків?»

6

Один за всіх і всі за одного

Один студент з університету в Единбурзі був постійним гравцем збірної команди з регбі, але одного разу йому не дозволили грати. Перед самим початком гри суддя зауважив, що у гравця, який мав його замінити, були заборонені шипи на бутсах. Він запитав, чи є у когось запасне взуття. Взуття було в усунутого гравця, в його речовому мішку. Він вагався кілька секунд, розуміючи, що його мовчання може повернути йому місце у грі, адже ніхто більше не знав про запасне взуття. Але він сказав: «У мене є», і простягнув бутси.

«Люби свого ближнього, як самого себе».

Матвія 22:39

«Любов — не лицемірна. Ненавидьте зло, шукайте добра, любіть один одного по-братерському;

в пошані один одного випереджайте;

у старанні не лінуйтеся, духом палайте, Господеві служіть, радійте надією, в горі будьте терплячі, перебувайте в молитві; беріть участь у потребах святих, дотримуйтеся гостинності».

Римлянам 12:9-13

Якщо ви запитаєте у колишнього спортсмена, чого йому найбільше бракує зі спортивних днів, то, мабуть, відповідь буде: добродушного кепкування та духу товариськості. Впродовж років ви були частиною команди, ділили успіхи та розчарування, і це стало причиною такого зв'язку між людьми, який не часто трапляється. Ви так тісно зв'язані разом через переживання перемоги та поразки! Ви швидко вчитеся бути різкими один із одним, бо цього вимагає суперництво. Ви також вчитеся критикувати та хвалити один одного набагато частіше, ніж у щоденному житті.

Унікальним переживанням стає командний дух між гравцями. Для багатьох людей найближчі, найтриваліші міцні стосунки їхнього життя зав'язалися саме на спортивному полі.

Проте іншою стороною медалі є суперництво всередині команди. Ви можете змагатися зі своїм найкращим товаришем за місце першого воротаря. Щотижня один із вас обов'язково буде розчарований.

Якщо ви сидите на лаві запасних, одна ваша половина вболіває за вашу команду й за перемогу. Інша ж не може не думати про те, що ведення в рахунку суперниками збільшить ваші шанси на участь у грі. Чи могли б ви щиро побажати удачі гравцю, який виходить на поле замість вас? Що ви відчуваєте, коли він вибуває з гри через травму: хоч якесь співчуття чи це лише шанс для вас?

Як ви виявляєте «любов, як до себе» до товариша, коли він щойно зайняв ваше місце в команді у фіналі розіграшу кубка? Любити своїх товаришів по команді іноді може бути не просто. Проте для нас, спортсменів, наша спортивна команда є природним середовищем, щоб виявляти те, чого ми навчилися у християнській спільноті. Наша функція в команді — являти якості Христа товаришам.

Одним із аспектів любові до товаришів, як до себе, є служіння їм. Ми маємо уповні використовувати свої можливості для служіння нашим «ближнім» у спортивній команді як акт поклоніння Богові, Який дав їх нам. Моєю мотивацією для змагання не повинні бути особисті амбіції чи лише бажання досягти успіху.

Скоріше наслідком повної віддачі на полі для слави Божої та любові до товаришів, як до себе, стане моя радість, коли радіє моя команда, і мої сльози, коли команда плаче. Я не оцінюватиму власну користь від гри чи користь чиєїсь невдачі для моєї репутації. Найкраще ці почуття перевіряються у хвилини поразки!

Ви можете по-різному відреагувати на серйозний програш вашої команди. Увійшовши до роздягальні, ви відчуєте величезне розчарування: своїх товаришів та своє власне. Було б природно надути губи, розсердитися і сісти у кутку роздягальні.

Ви навіть могли б спробувати відвести провину від себе: «Якби на початку Саша не

пропустив того захвату, тоді я б не опинився у складній позиції. Якби в останню хвилину Ігор не прогавив ту просту мішень...» Ви намагаєтесь непомітно перекласти відповідальність на когось іншого. Зупиніться! Поставте собі у цей момент два запитання: чи зробив я для Бога усе можливе, незалежно від рахунку, і чи можу я просто зараз підтримати своїх товаришів по команді? Перестаньте переживати про їхнє ставлення до вас, і подумайте, як ви можете їх підтримати.

Що означає любити свого товариша, як себе? Чи не можна це звести до запитання до самого себе під час гри: «За кого я зараз більше турбуюся, за себе чи за товариша?» Ставити потреби команди вище своїх власних — означає грати за Божими правилами.

Любов до ваших товаришів включає виконання покладених на себе зобов'язань щодо них. Звичайно, Брайан Ірвін хотів би завершити свою кар'єру у професійному футболі без червоної картки. Він опинився у складному становищі через ситуацію в одній

грі й мусив пожертвувати власною репутацією заради команди.

«Я виконував підкат у ситуації, яка зараз називається блокуванням останнього гравця. Якби я виконав його без порушення правил, я б урятував свої ворота і дозволив команді зберегти рахунок.

Але я попав не по м'ячу, а по гравцю. Через мене присудили штрафний удар, який приніс команді-супернику очко й фактично — перемогу з рахунком 1:0, а мені, як „останньому гравцю“, показали червону картку.

Потім, коли мене прогнали з поля і ми програли пенальті, а з ним — і саму гру, я відчув, що підвів свою команду. Я знав, що виконав блокування з правильним наміром. А найголовніше, я був змушений блокувати. Якби я цього не зробив, я підвів би своїх товаришів, адже я щиро вважав, що мені вдасться „чисто“ відібрати м'яч».

Між іншим, ця тема виходить за межі гри. У Посланні до Римлян, 12:10-13, наводиться пояснення, яким чином ваша віра впливає

на любов до інших християн. Ми вчимося цього у християнській спільноті, наступним кроком стає виявлення цієї любові у спортивній спільноті.

Якщо десь і є місце, щоб проводити час, то це тут, у вашому спортивному клубі, де ви можете позитивно вплинути на оточуючих та виявити свою християнську віру в щоденних взаєминах. Ми заслуговуємо право голосу тим, як ми граємо. Але все ж таки у цього є своя ціна. Ви повинні слідкувати за тим, як ви відтворюєте образ Бога усім своїм життям.

Це полягає у відведенні спорту високого пріоритетного місця у житті. Ми повинні присвячувати йому свої сили, час, фінанси. Лише прийти на гру недостатньо. Необхідно будувати нові дружні стосунки, проводити з цими людьми свій вільний час, вести телефонні розмови — іншими словами, серйозно ставитись до стосунків.

Можливо, вам не слід поспішати йти з кафе після гри, а за чашкою кави або чаю поспілкуватись зі своїми товаришами по команді, ближче познайомитися з ними.

Виявіть свою турботу про інших. Зверніть увагу, якщо хтось у поганому гуморі, запитайте, що сталося. Виявляйте інтерес до людей.

Не почувайтеся винними за те, що проводите час, займаючись спортом. Можливо, ви вважаєте, що спорт — це непогано, але не так уже й важливо. Це означає, я можу грати рівно стільки, щоб швидко зібратися й устигнути на ще одну зустріч. Так не годиться. Нехай спорт стане вашою місією! Станьте представником Бога, будуючи стосунки з тими, з ким ви проводите так багато часу й ділите своє життя. Багато хто з них нічого не знає про те, що Бог зробив для них в Ісусі Христі. Взаємини з вами можуть допомогти їм дізнатися про це!

Ідея

Як чудово, коли у команді хоча б один гравець повністю присвятив себе своїм товаришам!

Питання для обговорення

У якій ситуації найважче виявляти любов до товариша по команді?

Практична порада

Станьте неоспіваним героєм у своїй команді, людиною, непомітною для інших, яка виконує важливу, але звичайну роботу.

7 Убий його!

«Пригадую, коли я тільки-но переїхав до Англії, щоб грати за місцеву команду „Віган“, мене часто били. Моя дружина може засвідчити, що я щотижня приходив додому з підбитим оком, порізами на обличчі та синцями на тілі, завданими навмисно. Я покликав до Бога: „Що ж мені робити, чи відплачувати тим самим?“ Але Він відповів: „Ні, ні! Просто займайся своєю справою, а Я усе владнаю“. І ті хлопці, які мене били, коли я тільки приїхав, тепер підходять й тиснуть мені руку. Тепер вони дякують мені за гру й хвалять, коли я добре граю», — розповідає Ваайага Туйгамала.

«Люби свого ближнього, як самого себе».
Матвія 22:39

Благословляйте тих, що переслідують вас, — благословляйте, а не проклинайте.

Радійте з тими, що радіють, і плачте з тими, що плачуть.

Тримайтеся між собою однієї думки, не будьте зарозумілими, схиляйтесь до лагідних. Не вважайте себе замудрими.

Нікому не платіть злом за зло, дбайте про добро перед всіма людьми.

Якщо це можливо, і коли це залежатиме від вас, — живіть з усіма людьми в мирі.

Не мстіться за себе, улюблені, але дайте місце гніву, як написано: В моїй владі є помста, — і я віддам, каже Господь.

Якщо твій ворог голодний — нагодуй його; якщо спраглий — дай йому пити; роблячи це, ти згортаєш йому на голову палаюче вугілля.

Не дайся, щоб зло перемогло тебе, але перемагай зло добром!

Римлян 12:14-21

Коли ми думаємо про сказане Ісусом щодо угодної Богові поведінки на спортивному полі, нас бентежать дві речі, коли доходить до любові до суперника, — наше розуміння «любові» й уявний образ «суперника». Дуже часто у спорті до суперника виробляється ставлення як до ворога. Вас не вважатимуть здатним на суперництво, якщо ви не будете постійно прагнути конфлікту з суперниками.

Але зачекайте! Нам потрібен *суперник*. Якщо ви налаштувалися на гру лише для того, аби дізнатись, що протилежна сторона не

змогла зібрати команду, що вони не приїдуть через проблеми з транспортом, це викликає справжнє розчарування. Все дуже просто: немає суперника — немає гри! Більше того, щоб отримати задоволення від власної гри, нам потрібен більш-менш рівний за силою суперник. Перемогти у хокейному матчі з рахунком 10:0 у перший раз весело. Перемагати з рахунком 10:0 щотижня скоро стане нудно. Нам потрібен суперник відповідного рівня.

Люди часто асоціюють любов із м'якістю, маючи на увазі, що вона не сумісна з боротьбою у спорті. Якщо я люблю свого суперника, чи не означає це, що я змушений дозволяти йому вести в рахунку?

У спорті все пізнається у порівнянні. Ми визначаємо свій власний рівень, порівнюючи його з секундоміром або з рівнем суперника. Ми повинні це робити, щоб розвивати свої Богом дані таланти.

Уявіть, що ви потрапили на безлюдний острів — острів із суперсучасним спортивним центром — це було б справжнім розчаруванням.

Яка доцільність тенісного корту, м'ячів та ракеток, якщо змагатись нема з ким? Для занять спортом нам потрібен суперник. Більше того, для хорошого змагання нам потрібен суперник, чий рівень відповідав би нашому.

Звичайно, наше ставлення до суперника зміниться, якщо ми перестанемо бачити в ньому ворога, а побачимо ближнього, якого Ісус вчить любити, як себе. Ми повинні так поводитись із своїм суперником, як нам хотілося б, аби поводитися з нами: з повагою. Нам потрібна чесна гра. Ми прагнемо достойної боротьби. Ми хочемо, щоб наш суперник підштовхував нас до найкращих результатів. Люди часто вважають, що виявлення любові та суперництво — це взаємовиключні речі. Але в цьому контексті боротись означає виявляти любов!

У цьому розумінні, можливо, щоб виявити любов до ближнього, я маю виконати проти нього найсильніший захват, на який моє тіло лише здатне, — чесно та за правилами. Роблячи це, я примушую свого суперника повністю розкрити свій потенціал.

Мені самому також потрібен суперник, готовий боротися зі мною щоразу, коли я отримую м'яча. Для мене важливо, щоб він грав за блискучою тактичною схемою, щоб і я мусив використати свої здібності на повну силу заради перемоги. Ось що означає любити суперника у розпалі гри. Щоб бути на висоті, необхідно, щоб і ваш суперник був на висоті. Важливо бути готовим піти на все, але не прагнути нечесної переваги.

Я знаю, що Бог хоче отримувати задоволення від моїх досягнень у спорті, і намагаюсь разом із своїм суперником догодити Йому. Саме так я люблю свого ближнього у спорті, як самого себе.

Звичайно, складно змінити це за одну гру. Але, граючи у лізі, через кілька сезонів ви познайомитесь ближче зі своїми суперниками. Вони поважатимуть вас, як сильного, але чесного супротивника, який не порушує правила гри за спиною судді. Регулярно спілкуючись із суперниками після гри, ви дозволите їм переконатись, що на полі й поза ним вас мотивує саме ваша віра у Христа.

Ідея

Якщо я не можу любити свого суперника, як себе, я не вмю прославляти Бога у спорті.

Питання для обговорення

Ви бажаєте, щоб протилежна сторона грала добре чи погано?

Практична порада

Після гри запросіть свого суперника поспілкуватися й познайомтеся із ним ближче.

8 Любити суддів — ви, мабуть, жартуєте!

«Люби свого ближнього, як самого себе».

Матвія 22:39

**«Кожна людина хай кориться вищій владі,
бо нема влади, яка не була б від Бога;
існуючі [влади] встановлені Богом».**

Римлян 13:1

Яким є християнське ставлення до влади? Кажуть, що єдиним біблійним згадуванням рефері або судді є «чоловік, сліпий від народження»! Оскільки в Біблії нічого прямо про ставлення до суддів не сказано, ми повинні шукати більш загальні біблійні принципи. До Римлян, розділ 13, стосується, головним чином, державної влади, але цей розділ можна застосувати й до влади на змаганнях — адже судді на період гри зайняли місце влади над нами. І якщо ми покликані любити ближніх, як самих себе, важко уявити причину, чому влада на спортивному полі має бути винятком.

У розділі 13 Послання до Римлян йдеться про підкорення владі. Чи означає це, що гравці-християни не повинні піддавати сумніву рішення суддів?

Як уже було зазначено вище, важливо розуміти, що таке любов. Любов до судді не виявляється у словах: «Чудова гра, рефері!» — коли суддівство було поганим. Наша мета — допомогти суддям стати якомога кращими. Ви могли б сказати щось на зразок: «Дякую, рефері. Думаю, ви непогано вели гру». А потім запитати його, чому він призначив пенальті.

Грег Лінвайл коментує: «Життя в мирі з суддями може, однак, також включати й протиборство. Часом необхідно мотивувати суддів... Бувають ситуації, коли спортсмену чи тренеру потрібно з любов'ю спонукати суддю до кращого виконання свого обов'язку... Мета — виявляти любов до суддів, до суперника та отримати гру, яку судили справедливо»².

Гевін Пікок майже 15 років був гравцем-християнином у професійному футболі.

² Greg Linville. Contemporary Christian Ethic of Competition.

Свого часу він мав сутички з кількома суддями. Він пояснює, коли варто зупинитися: *«Я вважаю, що заявляти судді протест — прийнятно, але лише за умови шанобливого ставлення до нього. Футбол — це частково інтелектуальне змагання, і тому необхідно зробити все можливе, щоб суддя був пильним і звернув увагу на порушення, яке суперник намагається приховати».*

Якщо вам здається, що суддям погрожують (чинять на них тиск) гравці чи тренер команди суперника, прийнятно сказати про це у шанобливій формі. Не робіть спроб зустрічного тиску на суддю. На початку гри, яка, на вашу думку, може перетворитись на агресивну фізичну боротьбу, ви, як капітан команди, можете попросити суддю при необхідності приймати суворі рішення.

Як ви зазвичай реагуєте, коли суддя прийняв рішення проти вас, а ви впевнені, що грали без порушень? Очевидно, ваша оцінка буде трохи упередженою, і вам слід пам'ятати про це в момент гри і пізніше, коли підніматимете це питання. Ви вважаєте себе правим, але відсутність реакції з вашого

боку суддя може сприйняти як згоду з тим фактом, що ви порушили правила й заслуговуєте на покарання. Однаково безглуздо сперечатися, оскільки суддя ніколи не змінить своєї думки. Найкращою відповіддю буде, мабуть, шанобливий протест.

Серйозною проблемою сучасного спорту є розбіжність у поглядах. Коли у грі виникає інцидент, гравець може апелювати до судді: «Наш м'яч», «Мене притримали за форму». Ця можливість триває лише кілька секунд.

Незгода з суддею висловлюється після прийняття рішення. Ось висловлення незгоди з рішенням судді у негативній формі: «Суддя, тобі що, повилазило?», «Ти, мабуть, жартуєш». Така реакція — не теж саме, що з'ясувати причини рішення чи навіть прийняти його, зауваживши судді у шанобливому та спокійному тоні, що дещо він все-таки пропустив.

На мою думку, для віруючого гравця апелювання до судді є цілком прийнятним, але заперечення рішення судді «переходить

межу». У наш час суспільство розглядає заперечення як невід'ємну частину життя й спорту, але все ж таки це та сфера, у якій спортсмени-християни можуть відрізнятись своїм ставленням.

Пам'ятайте, що судді — лише люди. У них, як і у вас, бувають вдалі й невдалі ігри!

Ідея

Моє ставлення до суддів має бути наступним: яким чином я можу сприяти справедливому суддівству змагання, а не як, порушуючи правила, вийти сухим із води у цій грі.

Питання для обговорення

Що б ви сказали судді наприкінці гри, яку він судив жахливо?

Практична порада

Не забувайте висловлювати вдячність суддям.

9

Професійний фол

Фінальна гра «Кубку Хейнекен» 2002 року досягла кульмінаційної точки. В останні хвилини матчу команда Лейсестера веде з рахунком 15:9, але м'яч у команди Манстера, і вони атакують. Ця спроба може принести команді перемогу. У момент, коли гравець Манстера Пітер Спрайнджер готовий подати м'яч для атаки, фланговий гравець Лейсестера Нейл Бэк, порушуючи правила, вибиває м'яч із рук суперника й повертає його на бік команди Лейсестера. Рефері нічого не помічає. М'яч відбито, і команда Лейсестера одержує перемогу в «Кубку Хейнекен». Після гри Нейл Бэк сказав: «Я зробив те, що мусив».

«До жінки промовив: Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою.

І до Адама сказав Він: За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж,

проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя.

Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову.

У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий.

Бо ти порошок, і до пороху вернешся».

Буття 3:16-19

Ми вперше зустрічаємо згадку про гріх у третьому розділі Книги Буття. Гріх з'являється, коли Адам з Євою приймають рішення повстати проти влади Бога. Цей момент отримав назву «гріхопадіння». Адам і Єва, не задоволені тим, що створені за подобою Бога, зажадали більшого. Вони захотіли рівної з Богом влади, хотіли бути головними.

Цікаво, що грецьке слово, яке означає гріх, — це спортивна метафора. Воно має значення «зробити постріл та не влучити у ціль, схибити». Так само, як спортсмени розуміють значення промаху, ми, християни, усвідомлюємо, що означає не відповідати Божим стандартам.

Наслідком гріхопадіння став суд. У Книзі Буття, 3:14, Бог каже: «За те, що зробив ти оце...» і далі продовжує описувати покарання

змія, а також Адама і Єви, наслідки їхніх дій. Наслідки наших стосунків описані у Бутті 3:16. «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш дітей, і до чоловіка твого бажання твоє, а він буде панувати над тобою». Тепер усі наші взаємини порушені, тому що через нашу непокору зруйновані стосунки з Богом. У той самий час у Бутті 3:17 сказано: «Проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову». Наша праця, наше прагнення використовувати свої таланти — усе це також зруйноване.

У Біблії сказано, що гріх Адама і Єви впливає на усіх нас: через них ми усі — грішники. Проте водночас ми самі, за власним вибором, чинимо гріх і стаємо відповідальними за свої вчинки. Усе творіння спотворене гріхом. Усе, що Бог створив для насолоди людей у роботі та стосунках, тепер зруйноване нашим егоїстичним і гріховним ставленням.

Гріх руйнує усе, усе тепер спотворене. Гріх негативно впливає на наші молитви та читання Біблії. Він спотворює наше ставлення

до сексу, фінансів, влади. Він заважає нам і в спорті. Тому ми не повинні дивуватися пануванню гріха в світі спорту, як і в будь-якій іншій сфері.

У розумінні сучасного професійного спорту, можливо, Нейл Бек був правий, коли «зробив те, що повинен був». Багато інших гравців вчинили б так само³. Через два дні, обговорюючи цю ситуацію на радіо Бі-Бі-Сі, колишній американський спортсмен Брайан Мур виправдовував дії Бека, говорячи, що Новій Зеландії, Австралії та Південній Африці подобається грати таким чином, і, якщо Англія хоче рівного суперництва, їй потрібно грати за тими ж правилами і встановленим порядком.

Гравці-християни повинні свідомо відмовитись від такого ставлення. Перемагати важливо. У цьому полягає сама ціль змагання. Немає чого соромитись суперництва. Проте християнин грає для Головного Глядача — Бога, котрий більше зацікавлений у ставленні та мотивації гравця, ніж у результаті. Самої перемоги недостатньо.

³ Ми використовуємо випадок з регбі через те, що він вдало описує це питання. Ми намагаємося розглянути сам принцип поведінки і не маємо наміру критикувати особисто Нейла Бека.

Сліди людського гріха помітні скрізь, у світі спорту вони присутні не більше, але й не менше, ніж будь-де. Ми спостерігаємо обман, перемогу за будь-яку ціну, спроби обдурити суддів, неправдиві заяви гравців, ніби проти них порушили правила. Світ спорту потребує навернення до Бога. Ми можемо або повернутися спиною до цієї проблеми, або шукати шляхи її вирішення.

Ідея

Спорт був спотворений гріховністю людей так само, як інші сфери людської діяльності. Він потребує очищення та відновлення.

Питання для обговорення

Чи повинні християни свідомо порушувати правила?

Практична порада

Виступайте на захист чесної та справедливої гри та порядності в своєму спортивному клубі.

10 Гра за Божими правилами

«Бо й Христос один раз за гріхи постраждав, праведник за неправедників, щоб привести вас до Бога; убитий тілом, але оживлений Духом».

1 Петра 3:18

Ндука Одізор, фіналіст чвертьфіналу Уімблдонського турніру на початку 80-х років, готуючись до гри в чемпіонаті Голландії, помітив, що його суперник був чимось дуже засмучений. «Я випадково почув, як він скаржився, що не зміг придбати взуття для гри на траві, і тому він постійно втрачає рівновагу. Я запропонував йому взяти мою запасну пару. Мій суперник не приховував свого здивування. Напевно, він подумав: „Як можна бути таким дурним?“ Це було написано на його обличчі. „Ось ключ від моєї кімнати у готелі, — запропонував я, — якщо бажаєте, візьміть самі чи попросіть когось“.

Коли оголосили початок нашої гри, мій суперник вийшов на майданчик у моєму взутті!»

«Тож благаю вас, братове, з Божого милосердя: принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву, — як ваше служіння розумом.

І не пристосовуйтеся до цього віку, але перетворюйтеся оновленням [вашого] розуму, щоб переконалися ви, якою є Божа воля, — що добром, що миле, що досконале».

Римлянам 12:1,2

Коли гріх увійшов у світ, і, більше того, коли ми самі схвалюємо його в нашому житті, він отруює всі сфери нашого життя — включаючи спорт і те, як ми граємо. Але гарна новина полягає в тому, що гріх був переможений смертю Ісуса Христа. Бог послав Свого Сина у цей світ, і Він був єдиним, хто ніколи не чинив гріха. Помираючи на хресті, Він узяв на себе покарання Бога за наші гріхи, щоб урятувати нас від карі в день Божого суду. Якщо ми приймаємо вірою жертву Ісуса за нас, ми можемо бути впевнені у вічному житті з Ним на небі, а поки ми тут, з допомогою Святого Духа ми поступово, але не до кінця, перетворюємося на тих, якими нас задумав Бог.

Коли ми віддаємо Богові контроль над нашим життям, то все, з чого воно складається, навіть спорт, зазнає суттєвих змін. Ніщо не залишається поза увагою Бога, який здійснює Свою роботу в нас. Він береться за виправлення, а Дух Святий говорить із нами зі сторінок Біблії. Він звертає нашу увагу на ті речі у нашому житті, які потребують змін. Це стосується всіх сфер нашого життя, навіть манери нашої гри проти команди суперника.

Давайте розглянемо 12-й розділ Послання до Римлян. Перші одинадцять розділів послання дають нам пояснення того дива, яке Бог зробив для нас в Ісусі Христі. У Рим. 12:1,2 Павло закликає римлян перебувати у світлі Божої милості: «Тож благаю вас, братове, з Божого милосердя...» Це означає, що християнин повинен відповідати вдячністю та покірною на те, що Бог зробив для нього в Христі.

Павло говорить про те, що Господь врятував нас в Ісусі та відновив Свою подобу в нас. Тепер Бог наділив нас Своєю владою, щоб ми почали відновлювати свої спортивні здібності Йому на радість, а наші стосунки — заради партнерів у спорті.

У чому полягає цей процес? Павло, автор Послання до Римлян, пише: «Тож благаю вас, принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву, — як ваше служіння розумом».

Жива жертва! Говорячи про «живу жертву», Павло використовує протиставлення (оксюморон). Жертва не може бути живою. Їй відтинають голову або позбавляють життя в інший спосіб. Павло навмисно використовує цю, на вигляд безглузду, фразу.

Тепер для вас як для спортсмена ідея принесення свого тіла в живу жертву набула особливого значення. Якщо ви збираєтесь займатися спортом, вам потрібне тіло. Але від нас вимагають принести свої тіла як живу жертву, жертву, яка звивається на жертovníку! Це не означає, що ми повинні припинити грати, але, навпаки, ми маємо грати як люди, котрі віддали свої тіла Ісусу Христу.

Буде не просто. Вам доведеться постійно вести боротьбу. Гріх ніколи не відчепиться від нас. Нам буде здаватися, що ми його позбавились! Ми думаємо: «Чудово, я вже впродовж місяця не піддавався спокусам. —

клас!» І перш ніж ви усвідомите це, ви вже вчинили гріх.

Звідки це все береться?

Коли ви дійсно добре граєте і знаєте, що кожен схвально оцінить вашу гру, як важко не стати самовпевненим і не розслабитися в останні п'ять хвилин, оскільки ніхто цього не помітить! Але Бог помітить, Він бажає, щоб ви завжди віддавалися Йому повністю, навіть в останні п'ять хвилин гри.

Якою буде ваша реакція, коли хтось заважає вам чи намагається вивести з рівноваги, явно порушуючи правила, нехтуючи загальноприйнятими нормами поведінки у спорті? Якими будуть ваші наступні кроки? Де пролягає межа вашої святості? Яким чином ви виявлятимете любов до цих людей? Чи будете ви молитись усім своїм серцем, чи збережете ви єдність у команді? Чи будете представляти Ісуса і ставитись шанобливо у відповідь на зневагу?

Ось чому це жива жертва. Якщо застосування духовних принципів у спортивній кар'єрі дається вам надто легко, тоді, скоріш за все, тут щось не так. Якщо ви не ведете духовної

боротьби, на це є причина. Напевно, це означає, що ви недостатньо активні в своєму християнському служінні.

Конфлікт починається, коли ви робите крок віри, щоб прославити Христа. Саме тому апостол Павло каже: якщо ви прийняли рішення належати Христу і знайшли сенс життя в Господі, тоді вам слід приносити свої тіла в жертву живу, святу й приємну Богові.

Павло називає це розумним служінням. Нам потрібно відмовитися від думки, що поклоніння обмежується недільними псалмоспівами в церкві. У цій книзі вже звучала думка про те, що ми покликані віддавати свої тіла у славу Божу, як поклоніння — 24 години на добу і 7 днів на тиждень!

Ідея духовного поклоніння полягає у принесенні ваших тіл як живу, святу, приємну Богові жертву. Справжнє поклоніння — це повне присвячення себе Богові, нашого розуму, тіла та часу.

Павло також закликає нас «перетворюватися». Це перетворення — результат роботи Святого Духа, а не зусилля самого християнина.

Проте на нас лежить відповідальність сприяти цьому перетворенню, відповідати на заклик Святого Духа. Ми повинні «перетворюватися» Богом, а не «приспосовуватися» до цього світу.

Це означає, що ми представляємо Христа на спортивному полі. Ви граєте, керуючись Божими правилами, а не так, як грають інші. Не можна притримувати суперника забороненим прийомом, навіть якщо так чинять усі інші. Таке ставлення притаманне цьому світові, але не представнику Бога.

Це — праця всього вашого життя. Проте ми повинні знову й знов нагадувати собі: «Не приспосовуватися». Цей заклик постійно повинен бути присутнім у настановах християн. Як християни, ми повинні визнати, що великою мірою наше життя пристосоване до «цього віку». Важливо бути представником Христа у спортивному клубі, керуючись Божими стандартами, а не пристосовуючись до світу.

Пол Кокс грав за команду церкви «Вест Сайд» у Кінгстоні та місцевій лізі. Гра була жорсткою: їхнім суперником була сильна

команда, яка здійснювала тиск на суддю. Команда «Вест Сайд» програла кутовий удар. Кокс стояв на ближчій штанзі. Нападаючий скерував м'яча від кута у ворота, він пройшов якраз між Полом та штангою.

М'яч пройшов у ворота, але одразу вилетів через дірку в сітці. Суддя призначив удар від воріт. Пол був одним із небагатьох, хто бачив, що насправді сталося. Поміркувавши хвилину, він вирішив сказати судді, що гол було забито. Суперники були вражені. Пол продовжує свою розповідь:

«Через кілька секунд суддя вийшов із заціпеніння і зарахував гол. Суперники, усією командою, прийшли мені подякувати. Коли я повернувся у центр кола, мій «опікун» вибачився за своє попереднє жорстке поводження. Рішення судді більше ніхто не ставив під сумнів. Після гри на полі, а потім і в роздягальні, усі вони знову підійшли й подякували мені». Перетворення, а не пристосування.

Тепер, коли ви оновлені, ідіть та виявляйте любов до людей, навіть ваших ворогів,

навіть того гравця, який звалив вас. Чи є кращий спосіб послужити даними нам спортивними талантами? Якщо ми сповнені Духом Святим, такі ситуації лише сприятимуть духовній зрілості.

Це буде нелегко. Займаючись спортом, ви переживатимете фізичне, розумове, емоційне та духовне напруження. Чи вдасться вам не втратити самовладання? Чи відповісте ви на лайку та удари суперника тим самим?

Ваша поведінка на полі справлятиме враження на інших. Спостерігаючи за гравцем-християнином люди міркуватимуть: «Він уміє програвати з почуттям гідності. Цей гравець віддається до останнього. Поразки виснажують його, але в нього завжди присутнє почуття справедливості». Будьте впевнені, товариші по команді помітять, що ви зупинили бійку чи не відповіли супернику на удар.

Можливо, якимось після гри інші скажуть: «Йому просто байдуже. Ми програвали, а він продовжував грати чесно». Але через рік чи два вони помітять й інше. Вони побачать,

що ви прагнете перемоги, бажаєте розвинути свої здібності, грати якомога краще. А якщо ви отримуєте поразку в якійсь грі, то робите це пристойно.

Яким був би спортсмен-християнин, якби він володів такою інтелектуальною витривалістю, щоб продовжувати боротьбу до кінця, незважаючи на обставини? Якщо щось не виходить, він говорить: «Я помилився, але це не примусить мене здатися». Коли його вдарили, він каже собі: «Я не дозволю цьому роздратувати мене, не втрачу самовладання. Я не порушуватиму правила. Я подолаю це, виявляючи справжню силу». Ми повинні змагатися фізично, інтелектуально і духовно, віддаючись до самого кінця.

Спочатку ми можемо відповісти, що все це неможливо. У кожному окремому виді спорту існують свої тонкощі. Вам доведеться навчитись застосовувати ці принципи в своєму виді. Що являє собою спортсмен-християнин? Він завжди віддається до останку, завжди виявляє повагу до суперника. Укращому випадку, він перемагає незвичайною скромністю. А програє — з гідністю.

Ідея

Якщо я займаюся спортом для Його слави, це — поклоніння. Якщо ні, це — ідолопоклонство.

Питання для обговорення

У яких ситуаціях на спортивному полі вам найважче «не пристосовуватись» до стандартів цього світу?

Практична порада

Усвідомте, що ви на полі бою, попросіть молитися за вас під час гри.

11 Розмова з тренером

«Невпинно моліться».

1 Солунян 5:17

Як спортсмени-християни, ми переконані, що не лише можемо, але й повинні молитися за світ спорту. Яким чином нам слід це робити?

Перш за все, давайте визначимо, за що нам не слід молитися. Ми не повинні молитися за егоїстичні бажання: «Господи, зроби так, щоб моя команда перемогла!» або «Боже, допоможи мені забити вирішальний гол».

- Нашою першою молитвою повинні бути слова вдячності. Ми любимо спорт і можемо подякувати Богові за наші тіла, які дають нам можливість змагатися. Ми можемо висловити вдячність Йому за спортивні здібності.
- Моліться за свою участь у житті команди, щоб ви могли добре грати,

на повну силу використовувати свої здібності та бути чесними в грі у славу Бога.

- Моліться за саму гру, за капітана команди та за суддів — нехай Господь відкриє їхні очі! Моліться за цікаву та справедливую гру.

- Моліться про те, щоб однаково достойно сприймати успіхи й поразки, щоб ваше ставлення було вищим за будь-які низькі прийоми.

- Моліться про те, щоб через вашу гру товариші по команді та суперники побачили, що ви служите Богові й живете у відповідності до Його стандартів.

- Моліться за своїх товаришів по команді — усіх разом — і за окремих людей, яких Господь поклав вам на серце, з ким ви мали можливість поділитись своєю вірою.

Ідея

Деякі соціологи називають спортивні стадіони соборами для сучасних людей. Ваш спортивний клуб насправді може стати вашим собором, місцем поклоніння Богові.

Питання для обговорення

Чому люди вважають, що молитися про спорт не потрібно?

Практична порада

Перед кожним тренуванням та грою звертайтеся до Бога в молитві, щоб Він допоміг вам бути гідними представниками Христа. Попросіть Бога допомогти вам виявляти любов до людей, з якими ви будете спілкуватися під час гри чи тренувань.

12 Нехай спорт стане вашою місією!

Якщо ви любите спорт і є послідовником Христа, починайте грати! Станьте Його представником у команді. Будьте людиною Христа у спортивному клубі. Нехай це буде частиною вашого християнського життя, вашим поклонінням Богові.

Шукайте підтримки інших. Якщо в клубі є ще християни, працюйте разом. Якщо ж ні, тоді знайдіть одного чи двох віруючих гравців, намагайтеся підтримувати один одного. Моліться разом про своє служіння в клубі.

Якщо одного дня на спортивному полі ви втратите самовладання, поділіться цим зі своїми віруючими друзями й попросіть молитися за вас. Вам буде легше, коли у вас буде невелика група людей, яка б підтримувала вас у молитві за тих, кому ви свідчите про Бога. Таке спілкування з християнами підбадьорювало б вас, але також і закликала б продовжувати служити. У вас була б можливість звітувати про свої слова і вчинки.

Попросіть Святого Духа у молитві допомогти вам стати чудовим гравцем, тренером чи секретарем клубу! А тоді виходьте на поле і грайте! Адже ви народжені грати!